

[Himmelstrup.]

til det. Vi fandt i 1935 Støtte for denne Betragtning i visse Synspunkter, som havde været fremme inden for Sparekommissionen i 1922, hvor man fra alle Sider havde været enig i, at det vilde være rimeligt, om Hovedstadskommunerne støttede Det kongelige Teater ved direkte Tilskud, og det stillede vi under Lovforslagets Behandling i 1935 et Forslag om, som dog imidlertid ikke blev vedtaget. Vort Forslag gik ud paa, at en Del af den Forlystelsesafgift, som efter Loven af 1922 skulde tilfalde Hovedstadskommunerne, skulde holdes tilbage og gaa ind i Statskassen og stilles til Raadighed for Det kongelige Teaters Drift ud over det direkte Tilskud, som ogsaa vi dengang var villige til at yde Teatret, og som ganske vist ikke var paa 500 000 Kr., men var paa 300 000. Vi var altsaa af den Opfattelse dengang, at den Ordning, man skabte i 1935, ikke vilde kunne holde. Det har ogsaa vist sig at slaa til. Jeg er i og for sig forbavset over, at den har holdt, saa længe den har. Jeg tror, at Grunden er den, at man fra Teatrets Side har damptrawlet Den kulturelle Fond paa en saadan Maade, at der næsten ikke er blevet Sten tilbage af de Ressourcer, som paa forskellig Maade er henlagt til denne Fond. Men Tidspunktet er nu kommet, hvor det ikke gaar længere.

Derfor kommer Undervisningsministeren nu og stiller et Ændringsforslag ved Finanslovsforslagets tredje Behandling, gaaende ud paa, at det Beløb paa 500 000 Kr., som udtrykkeligt er fikseret i Teaterloven af 1935 som Statens Tilskud til Teatrets Drift, skal forøges for et Aar med 200 000 Kr. Naar vi har taget Afstand fra dette og ikke vil være med til det, saa skyldes det altsaa den Omstændighed, at vi mener, det er en forkert Fremgangsmaade, den højtærede Undervisningsminister her har benyttet sig af. Vi er af den Opfattelse, at naar der i en Lov udtrykkelig er fikseret et Beløb, og det er jo Tilfældet her, er det forkert at søge en saadan Bestemmelse ændret alene ved et Ændringsforslag paa Finansloven. Den Fremgangsmaade, som bør vælges, er den, at Ministeren i saa Tilfælde søger den paagældende Lovbestemmelse ændret derigennem, at han stiller Forslag om Lovens Ændring. Men her foreligger en Form for Lovgivning paa Finansloven, som vi mener man ikke bør indlade sig paa, og i alt Fald bør man ikke indlade sig paa den, naar, som Tilfældet er her, der altid har været og den Dag i Dag er stor Uenighed om det paagældende Forhold.

Den højtærede Undervisningsminister

har jo haft udmærket god Tid til at forbedre denne Sag. Allerede i Efteraaret maatte det staa den højtærede Minister klart, at Teaterloven af 1935 ikke kunde holde, at der i det Teateraar, vi gik ind i i Efteraaret, maatte ske en Ændring. Nu skal jeg naturligvis ikke benægte, at man undertiden kan have foretaget Ændringer af Beløb, som har været fikseret i Love, ogsaa ved Hjælp af Finansloven. Men jeg tror, man kan sige, at Forudsætningen for, at dette kan gøres, maa være den, at der er Enighed om det inden for de paagældende Partier, og jeg tror ogsaa, Forholdet er dette, at det saa vilde være rigtigt at iværksætte Ændringen ved Hjælp af en Tekstanmærkning og ikke ved Hjælp af en almindelig Ændring. Tekstanmærkninger er nu engang den Form, som Finansloven benytter, naar der ved den skal foretages Lovændringer, ogsaa naar det drejer sig om Ændringer af Bevillinger fikserede ved andre Love. Vi er altsaa af den Opfattelse — og det tror jeg ogsaa den højtærede Undervisningsminister er paa det rene med —, at Teaterloven af 1935 i Virkeligheden er brudt sammen, og at der skal en ny Lov til, og jeg har forstaaet den højtærede Minister saaledes, at man i næste Rigsdagssamling vil søge at gennemføre en saadan ny Lov.

Naar vi ikke har ment at kunne tilslutte os det Ændringsforslag, som den højtærede Undervisningsminister her har stillet, saa skyldes det altsaa baade den Fremgangsmaade, som den højtærede Minister har valgt, og det skyldes ogsaa den Omstændighed, at vi, naar de egentlige Forhandlinger om dette Spørgsmaal kommer til næste Aar, vil forbeholde os at søge de Synspunkter gennemført, vi gjorde gældende i 1935, da den nugældende Teaterlov blev gennemført, derigennem, at vi vil bestræbe os for, at der kommer en virkelig rationel Løsning af Spørgsmaalet om Hovedstadskommunernes Bidrag til Det kongelige Teaters Drift ud over den mærkelige Form for en Ordning, der har været gældende siden 1935, hvorved det Tilskud, som er givet fra Hovedstadskommunerne, har begrænset sig til, at de har haft en vis Forpligtelse til at afkøbe Teatret et vist Antal Billetter.

Undervisningsministeren (Jørgen Jørgensen): Jeg finder ikke Anledning til at gaa ind i en Drøftelse i al Almindelighed af Det kongelige Teaters Forhold. Vi har en Institution derovre, som jeg i Dag anser det for vigtigt for det danske Folk at bevare, og dette er der for saa vidt ikke Uenighed